

θλιβερά εἰς ἐκεῖνον εἰς ὃν αὕτη ἀνῆκεν.

Ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ κλοκαγκυθίας ἠρκέσθη εἰς τὴν ἀπάντησιν. Ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθησεν :

— Ἰδοὺ διατί, δεσποινίς, ἐσκέφθην καὶ ἀπεφάσισα νὰ σᾶς προτείνω ὅπως σᾶς συνοδεύσω μέχρι τοῦ μοναστηρίου, ἐὰν δὲν αἰσθάνεσθε καμμίαν πρὸς τοῦτο ἀπέχθειαν.

— Τὴν ἐλαχίστην, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους διὰ νὰ διαστάσῃτε, εἴχετε βεβαίως τοὺς λόγους σας καὶ δὲν βλέπω τὴν αἰτίαν, ἥτις σᾶς παρακινεῖ τώρα νὰ παραμελήσετε τὰ καθήκοντά σας, ὅπως μοὶ προσφέρετε μίαν ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ μοὶ ἀπεποιήθητε καὶ τὴν ὁποίαν κάλλιστα δύναται νὰ μοὶ παράσχῃ αὐτὸ τὸ καλὸ παλληκάρι.

Καὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς μειδιῶσα τὸν νέον καὶ θαλερὸν τὴν ὄψιν χωρικόν, ὅστις ἔβαινε ὀπισθέν των.

Ὁ Γεράρδος οὐδεμίαν εὗρισκεν ἀντίρρησην, παρετήρησε μόνον διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τ' ἀναλλοίωτα καὶ ἀρμονικὰ χαρακτηριστικά, ὧν αἱ αὐστηραὶ γραμμαὶ ἐμαρτύρουν ἀκλόνητον θέλησιν. Κατείδεν ὅτι μετὰ τόσον αὐστηρὰς κατόχου τῆς λογικῆς ἡ συζήτησις δὲν ἠδύνατο ν' ἀπολήξῃ ἐπ' ὠφελείᾳ του. Καὶ ὅσον μᾶλλον ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ἐξέτασιν, τόσον μᾶλλον ἠσχύνετο, διότι δὲν ἐμάντευσεν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀσιλον ἀρετὴν, τὴν ὑποκρυπτομένην ὑπὸ τὸν παρθενικὸν ἐκείνον φλοιόν.

— Ἐλαβα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἰπῶ ἤδη, δεσποινίς, εἶπε λαλῶν διὰ ταπεινοτέρας φωνῆς, ὅτι σᾶς ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην ὑπέπεσα εἰς πλάνην, ἐσφαλὰ, δὲν μὲ συγχωρεῖτε λοιπόν ;

— Κύριε, βεβαίως, κύριε.

— Τότε μὲ δέχεσθε καὶ ὡς συνοδοιπόρον σας ;

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχω ἤδη ἄλλον ! . . .

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς αὐτήν.

— Ἴσως, δεσποινίς, εἶπε, θὰ εἶμαι διὰ σᾶς σύντροφος καταλληλότερος. Ἄν πρόκειται μόνον νὰ βαδίζῃ κανεὶς ἐξ ὀπισθέν σας καὶ νὰ σᾶς ὑπερασπίσῃ ἐν περιπτώσει προσβολῆς, ὁ νέος αὐτὸς χωρικός ἀρκεῖ, τ' ὁμολογῶ. Πιστεύω ὅτι ἀξίζει τοῦλάχιστον ὅσον καὶ ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος Σιδώνιος. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν συνδιαλέξιν, δύναμαι χωρὶς ὑπερηφάνειαν νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ἀξίζω περισσότερον ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀμαξηλάτην σας ὁμοῦ. Διὰ τοῦτο, δεσποινίς, συγκατατέθηκε νὰ μὲ δεχθῇτε ὡς σύντροφον διὰ τὴν συνδιαλέξιν, ἔχομεν εἴκοσι λεύγας νὰ διανύσωμεν καὶ αἰσθάνομαι διάθεσιν νὰ συνομιλήσω ἐπὶ εἴκοσι τοῦλάχιστον ὥρας.

Ὁ Γεράρδος λέγων ταῦτα εἶχεν ἀνεύρει ὀλόκληρον τὴν εἰλικρινὴ λάμψιν τοῦ βλέμματός του καὶ τόσον πατρικῶς θεωπευτικοὶ ἦσαν οἱ λόγοι του, ὥστε ἡ νεανὶς δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος ἐδήλωσεν αὐτῷ ὅτι συγκατατίθεται, πρὶν ἢ περάνῃ τὴν παράκλησίν του.

Ὁ Γεράρδος καταθελχθεὶς ἐπλησίασε πρὸς τὸν χωρικόν.

— Λοιπόν, παλληκάρι μου ἀνέκραξε τύπτων ἐλαφρῶς μετ' οἰκειότητος τὸν ὠμόν του, ἰδοὺ ὅτι κ' ἐγὼ ἀνῆκα εἰς τὴν συντροφίαν. Φανοῦ καὶ σὺ εὐδιάθετος διὰ νὰ διασκεδάσωμεν ὁμοῦ ἐπὶ ὀλίγην ὥραν τὴν χαριτόβρυτον αὐτὴν δεσποινίδα.

— Ἀ, εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα, μεγάλην χαρὰν μοῦ προξενεῖτε ἐνόμιζα ὅτι ἠθέλετε ν' ἀποπέμψετε τὸν καλὸν αὐτὸν Μιχαήλ — ὀνομάζεται Μιχαήλ ! τί φρικτὸν ὄνομα, μολονότι εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαγγέλου — ἐνόμιζα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀποπέμψετε καὶ θὰ ἐλυπούμην πολὺ, διότι μοῦ ἀρέσει ἡ μορφή του.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ἂν ἤθελον ἀποπέμψαι τὸν Μιχαήλ, θὰ εἴχατε τὸ δικαίωμα νὰ εἴπητε ὅτι δὲν φέρομαι πρὸς ὑμᾶς ὅπως πρέπει νὰ φέρομαι καὶ θὰ ἐπράττετε κάλλιστα ἐὰν ἐκράτῃτε τὸν Μιχαήλ παρὰ τὴν θέλησίν μου. Ν' ἀποπέμψω τὸν Μιχαήλ ! ὄχι, ἀπεναντίας ! Ἄν ἤθελον εὐρεθῇ μόνος πλησίον σας, μετὰ τὴν μικρὰν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ἔσχομεν, ἐγὼ αὐτὸς ἤθελον προσκαλέσει καὶ τρίτον νὰ προστεθῇ εἰς τὴν συνοδίαν μας. Ἀφοῦ στερεῖσθε γονέων, ἀφοῦ στερεῖσθε φίλων καὶ μέλλετε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς μοναστήριον, δὲν ἐπεθύμουν, ἐπὶ θυσίᾳ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸν νοῦν σας σικιᾶ ἔστω ὑποψίας. Ὅχι, δεσποινίς, ὄχι ! βλέπουσα δὲ τὴν μέριμναν ἢν καταβάλλω ὅπως σᾶς καθησυχάσω, ἐλπίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇτε τὴν ἐμπιστοσύνην σας, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὅλης ἀδελφικῆς ἀφοσιώσεως, ἣν καταθέτω εἰς τοὺς πόδας σας.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐνόησεν ἐκ τοῦ τόνου δι' οὗ ἐλέγχθησαν ταῦτα ὅτι ἐπήγαζον ἐκ τῶν μυθίων ἐντίμου καὶ εἰλικρινοῦς καρδίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκεπάσθησαν, ἔμπνευσις δὲ τις γενναία ἀνῆλθεν ὡς μέθη εἰς τὸ πνεῦμά της καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν Μιχαήλ, ὃν ἐστενοχώρει οὐκ ὀλίγον ἡ εὐφραδὴς αὕτη ὁμιλία,

— Φίλε μου, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς προστακτικῆς καὶ ὁλως συγκεκινημένη, ἀφοῦ ὁ κύριος συγκατατίθεται νὰ μὲ συνοδεύσῃ, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ κάμω νὰ χρονοτριβῇς ἐπὶ ματαίῳ. Ἐπίστρεψε εἰς Δομοκρτέν, λάβε δὲ καὶ ἐν ἄλλο λουδοβίκειον διὰ τὴν προθυμίαν, ἣν ἔδειξες εἰς τὸ νὰ μὲ ὑπηρετήσῃς.

Ὁ Γεράρδος ἠθέλησε ν' ἀντεῖπῃ, ἀλλ' ἡ Ἀντωνιέττα τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ ἀφωνος διὰ βλέμματός τὸσον ἐξαισίου ἀθωότητος, ὥστε συνησθάνθη ὅτι θὰ ἦτο ἱεροσυλία νὰ διαταράξῃ διὰ πεζῶν φράσεων τὴν ἡχὴ τῶν ἐπουρανίων λόγων, οὓς ἐπρόφερεν ἡ νεανίς.

Ὁ Μιχαήλ συγκεκινημένος ἀπετόλμησε νὰ ἐκφέρῃ μίαν παρατήρησιν.

— Καὶ οἱ ἵπποι ; ἠρώτησεν.

— Πάρε μαζί σου τὸν ἰδικόν σου, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα, τὸν ἄλλον θὰ τὸν στείλω ἀπὸ τὸ μοναστήριον.

Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Γεράρδος

διέκρινεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νέας κόρης πλήρη τὴν ἐκφρασιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ εἰθισμένου νὰ διατάσῃ.

Ὁ Μιχαήλ οὐδὲν ἀπήντησε καὶ στραφεὶς ἀπῆλθεν. Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα ἀπέμειναν καὶ αὖθις μόνον, ἀλλὰ νῦν ἡ νεανίς εἶχε τεραστίως ἀνυψωθῇ καὶ ἦτο κυρία τῆς καταστάσεως.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Δ'

— Ποῦ μὲ πηγαίνεις ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος Βινιερὺ τὸν φίλον του Μάξιμον, ὁ ὁποῖος εὐρὼν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου τὸν ὠδήγει πρὸς τὴν ὁδὸν Σωσέ-δ' Ἀντέν.

Μόλις εἶχον παρέλθει ἡμέραι τινὲς ἀπὸ τῆς κλοπῆς, ὅποτε ἐγένετο ἡ συνάντησις αὐτῇ τῶν δύο φίλων τὴν δεκάτην ἐσπερινὴν ὥραν, τοῦ Μάξιμου, μετὰ καλὸν δεῖπνον, ἀγοντος τὸν Ἰούλιον μετ' αὐτοῦ.

— Εἰς ἓνα μέρος ὅπου διασκεδάζουν καὶ ὅπου, στοιχηματίζω, δὲν ἐπάτησες ποτὲ τὸ πόδι σου, ἀπεκρίθη γελῶν.

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ διασκεδάσω, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, καὶ ἔπειτα εἶνε ἀργά. Θὰ σὲ συνοδεύσω ἄλλο καὶ θὰ πάγω σπίτι μου.

— Διόβολε, ἐσὺ ποτὲ δὲν ἔχεις ὄρεξι γιὰ διασκεδάσαι, πρὸ πάντων, ἀπὸ τὴν περασμένη ἐβδομάδα, εἶσαι λυπημένος ὅσον νεκρικὴ λαμπάδα.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ διασκεδάσω.

— Καλά ! ζεῦρω . . . τὸ κομμένο χερί . . . τοῦ ταγματάρχου τὸ κιβωτίδιον καὶ αἱ πενήντα χιλιάδες . . . Ὁ θεὸς μου δὲν σὲ ὑποπτύεται ὅτι τὰ πῆρες σύ.

— Ὅχι, βέβαια, ἀλλά . . .

— Καὶ δὲν ἠξεύρει πῶς τὰ μάγγανα τῆς κάσας τοῦ ἔκοψαν τὸ χερί μίξ γυναικας.

— Αὐτὸ ἴσα, ἴσα μ' ἀνησυχεῖ. Ἡ σιωπὴ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπέβαλλες μὲ βαρύνει . . . τώρα προπάντων ποῦ κατηγοροῦν τὸν Ροβέρτον.

— Δὲν ἔχουν ἄδικο νὰ τὸν κατηγοροῦν.

— Πιστεύεις λοιπὸν πῶς εἶνε ἐνοχος ;

— Πιστεύω ὅτι ἂν δὲν ἦτο, δὲν θὰ ἔφρουγεν ὡς ἔφυγε, καὶ μάλιστα θαρρῶ ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους κλέπτας θὰ τὰ ἔπερνε ὅλα. Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς εὐχαριστεῖται μὲ μερικὰς χιλιάδας, τὰς ὁποίας ἐχρεώζετο, καὶ θὰ τὰς ἀποδώσῃ, καθὼς ἐλπίζει, κατόπιν.

— Ἀλλὰ τὸ κιβωτίδιον τί θὰ τὸ κάμῃ ;

— Γιὰ ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἔπρεπε νὰ ζεῦρω τί περιεῖχε αὐτὸ τὸ Ρωσικὸ κουτί.

— Πιθανὸν τίποτε γραμματάκια καμμὶς γυναικὸς γνωστῆς τοῦ Καρνοέλ.

— Τότε τὸ πᾶν ἐξηγεῖται πολὺ καλῶς. Κατ' ἀρχὰς ἐπεχείρησε μόνη τῆς νὰ τὰ πάρῃ καὶ ἡ ἐργασία αὐτῆς τῆς ἐκόστισε τὸ ἀριστερό της χέρι, χέρι ἀλήθεια, μὰ τὴν πίστι μου, ἀριστούργημα. Καὶ νὰ 'δῇ, πῶς ἡ ἐφημερίς δὲν ἔλεγε ψέματα. Θὰ τὸ ἐκθέσουν αὐριον εἰς τὴν Μόργκ. Θὰ εἶνε κόσμος, θὰ πάω καὶ 'γώ. Τώρα ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν πρώτην ὁμιλίαν μας. Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἀπέτυχε, διότι δὲν εἶχαν ἀρκετὰς πληροφορίες, καὶ ἡ κυρία παρεκάλεσε τὸν φίλον τῆς νὰ ξαναρχίσῃ. Ὁ Καρνοέλ ἤξευρε τὸν μηχανισμόν, ὁ Καρνοέλ εἶχε διωχθῇ ἀπὸ τὸν θεῖόν μου καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ χᾶσῃ πλέον. Ἀνέλαθε τὴν ἐπιχείρησιν καὶ τὴν ἔφερεν εὐτυχῶς εἰς πέρας. Ἐδῶκε τὸ κιβωτίδιον εἰς τὴν κυρίαν, τὴν ὁποίαν ἐνδιέφερεν, ἐκράτησε τὰ χρήματα καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἢ ἄλλου διὰ νὰ κάμῃ περιουσίαν.

— Αὐτὸ εἶνε μυθιστόρημα καὶ πολὺ ἀπίθανον μάλιστα. Ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν.

— Ποῦ 'ξεύρεις;

— Ἦτο καὶ εἶνε ἀκόμη τρελὸς γιὰ τὴν ἐξαδέλφῃ σου.

— Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε. Μόλις εἶνε δύο χρόνια 'ποῦ τὴν γνωρίζει. Πρὶν θὰ ἀγαποῦσε καμμίαν ἄλλην γυναῖκα, καὶ πιθανὸν αὐτὴν παλαιὰ νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν ἀκόμη ἐπ' αὐτοῦ.

— Ὡς καὶ ν' ἀτιμασθῇ διὰ νὰ τῆς γίνῃ εὐχάριστος. Ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε ὅλως διόλου ἀνόητος.

— Φίλε μου, δὲν ἔχω τὸν ἐγωισμόν ὅτι τὰ μαντεύω ὅλα. Ζητῶ καὶ θὰ ζητῶ ἕως ὅτου εὐρῶ. Μὰ 'πές μου τί 'ξεύρεις γιὰ τὴν Ἀλίκη; Δὲν ἐπῆγα εἰς τὸν θεῖόν μου, ὁ ὅποιος θὰ ἦνε θυμωμένος, καὶ σὺ μόλις μοῦ εἶπες δύο - τρία λόγια. Πῶς εἶνε ἀπὸ τότε ποῦ ἔμαθε γιὰ τὸν ἀγαπημένον τῆς;

— Ἐλυπήθητε κατὰ καρδίαν. Εἶνε πολὺ ἄρρωστη καὶ δὲν ἤξεύρω ἂν ἀνέλαθεν ἡ ὑγεία τῆς ἀπ' αὐτὸν τὸν κλονισμόν. Μόλις ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω τὸν κύριον Δορζέρ.

— Μὰ πάντοτε ὁ ἴδιος θὰ εἶσαι, πάντοτε δειλὸς 'σάν μαθητής. Χρειάζεται θάρρος, φίλε μου. Ἡ θέσις σου εἶνε πολὺ καλὴ. Ὁ θεός μου σὲ κλοβέλει καὶ ἡ ἐξαδέλφῃ σου θὰ 'δῇ ἐπὶ τέλους ὅτι ἀξίζεις περισσότερον ἀπὸ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ὁ ὅποιος 'ξεύρει νὰ κάμῃ κατὰ νῆμα καστικά δάνεια σταῖς ξέναις κάσασιν. Αὐταῖς ταῖς τρέλαις δὲν ταῖς συγχωρεῖ ποτέ ἓνα καλοαναθεωρημένον κορίτσι.

Ἄ, ἂν ἀνεκάλυπτον πῶς εἶνε ἀθῶος, θὰ ἄλλαζαν τὰ πράγματα. Ὁ Καρνοέλ θὰ ἐφαίνετο μάρτυς καὶ ὁ κατατρεγμένος του θὰ τοῦ ἐχρησίμευε νὰ κάμῃ τὴν θριαμβευτικὴν εἰσοδὸν του εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐξαδέλφῃς μου. Τότε καὶ ὁ θεός μου θὰ εὐρίσκετο ἠναγκασμένος νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρην του ὡς ἀποζημίωσιν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὕτῃ ἡ περίστασις. Ὁ Καρνοέλ φεύγει. Ἡ θέσις μένει ἐλευθέρᾳ προσπαθήσῃ νὰ τὴν καταλάβῃ. Μὴ περιμένῃς νὰ σοῦ πῶ ἢ πῆττα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Καὶ

πρῶτα-πρῶτα σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ λείπῃς καμμίαν τετράδην ἀπὸ τὴν ἐσπερίδα τοῦ θεοῦ μου.

— Αὐριον θὰ 'πάγω· ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ ὑπενθυμίσῃ.

— Θὰ ἔλθω λοιπὸν καὶ 'γὼ νὰ σὲ ἐπαγρυπνῶ καὶ νὰ σὲ ὑποστηρίξω. Δὲν εἶνε διόλου εὐθυμίας αὐταῖς ἡ ἑορταίς, ἀλλὰ γιὰ τοὺς φίλους, θυσιά. Λέγε μου, ἀλήθεια, θὰ ἦνε ἐκεῖ καὶ ὁ ταγματάρχης ὁ Ρῶσος; Δὲν θὰ δυσχερεσθῇ ἂν τὸν γνωρίσω.

— Ὁ ταγματάρχης θ' ἀνεχώρησεν ὑποθέτω τὴν ἡμέραν 'ποῦ ἔκλεψαν τὸ κιβωτίδιόν του. Θαρρῶ πῶς σοῦ τὸ εἶπα.

— Ποῦ 'πῆγε;

— Δὲν ἤξεύρω· ἀλλὰ θαρρῶ πῶς τρέχει νὰ εὐρῇ τὸν Ροβέρτον. Ἐξήτησεν ἀρκετὰς πληροφορίες περὶ αὐτοῦ καὶ εἶπεν ὅτι θὰ κάμῃ τ' ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τὸν εὐρῇ. Αὕτῃ ἡμέρᾳ ἡ βεβαιότης του κατέπεισε τὸν θεῖόν σου νὰ μὴ προστρέξῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Ἄ! ἄ! λοιπὸν καὶ ὁ καλὸς σου ὁ ταγματάρχης θέλει νὰ ἐνεργήσῃ μόνος του 'σάν ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο, διότι θὰ ἦνε ἐπαγγέλματός του. Θὰ ἔχῃ κάποια μυστικὴν ἀποστολὴν ἐδῶ πέρα. Ἀδιάφορον ὅμως, ἂν καὶ δὲν εἶμαι παρὰ ἀρχαίος, πιστεύω ὅτι ἐγὼ πρῶτος θ' ἀνακαλύψω τὸν κλέπτην. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἔχω καὶ ἓνα μεγάλο πλεονέκτημα, ὅτι γνωρίζω τὴν ἱστορίαν τοῦ κομμένου χειριοῦ, ἐνῶ ἐκεῖνος οὔτε κἂν ὑποπτεύεται τίποτε. Ἄς κυνηγᾷ ἐκεῖνος τὸν Καρνοέλ, δὲν τὸν ἐμποδίζω. Ἐγὼ θὰ κυνηγῶ τὴν κουλοχέραι. Πεῖδ σίγουρο.

— Ἄν ἐμποροῦσες νὰ τὴν ἀνακαλύψῃς, καὶ νὰ δικαιολογήσῃς τὸν καυμένο τὸν Ροβέρτο, θὰ ἔκανες μὲν πολὺ καλὴ πρᾶξι.

— Ἡ ὁποία ἀμέσως ἤθελε καταστρέψει τὰς ἐλπίδας σου, ἐπειδὴ ἡ Ἀλίκη ἤθελε πάλι ἐνθουμηθῇ τὸν παλαιόν τῆς ἑρωτα. Αὐτὸ βέβαιον ὅμως δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ, καὶ θὰ ἐργασθῶ εὐσυνειδήτως γιὰ νὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια. Δὲν θέλω τὸ κακὸν κανενός. Ἐὰν πεισθῶ ὅτι ὁ Καρνοέλ εἶνε ἀθῶος, θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ καὶ θὰ διακηρύξω παντοῦ τὴν ἀθωότητά του. Ἐὰν ὅμως ἀναγνωρίσω ὅτι ἦτο ὁ συνένοχος τῆς κυρίας τοῦ κομμένου χειριοῦ, τότε τὸ χειρότερον γι' αὐτόν... καὶ τότε τὸ καλλίτερον γιὰ σὲ μὲ ὅ,τι καὶ ἂν λές.

— Θὰ ἦσουν ἐξαίρετος δικαστικός, ἂν ἀποφάσιζες ν' ἀλλάξῃς τοὺς τρόπους τῆς ζωῆς σου. Ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι οὔτε τὸ Βακαρά ἀφίνεις ποτέ, οὔτε τὰ στοιχήματα, οὔτε ταῖς γυναῖκες τοῦ σερμου.¹

¹ Ἦτοι *demoiselles à la mode*, λέγονται αἱ ἐλευθερίων ἡδῶν γυναῖκες, ὧν βρῖθουσιν οἱ Παρίσιοι. Γυναῖκες, νέαι, εὐμορφοί, εὐφρεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ἀναίσθητοι. Οὐχὶ ὅμως καὶ πάσαι τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς τάξεως, διότι ὑπάρχει ὀνομασία δι' ἐκατέραν κλάσιν τούτων, ἀπὸ τῆς *lorette* καὶ τῆς *lionne* καὶ τῆς *cocotte* ἕως τῆς *pienvre*, *grue*, *horizontale*, ἢ *grisette* καὶ. Ποικίλλει δὲ τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τῶν ἀπὸ τοῦ *Paquita* καὶ *Linotte* ἕως τοῦ *Nini*, *Rose* ἢ *Mimi*. Σ. τ. Μ.

— Ὁχι, βέβαιον, διότι ἂν τ' ἀφίνα αὐτὰ, τότε δὲν θὰ εἶχα ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Βέβαιον δὲν πρέπει νὰ περιμένω τὴν ἰδιοκτήτριαν τοῦ βραχιολίου εἰς τὸ δωμάτιόν μου μέσα.

— Ἄ, ναὶ τὸ βραχιόλι... τί τὸ ἔκαμες;

— Σὺ βεβαίως θὰ τὸ ἔρριπτες εἰς τὸν Σηκουάνα μαζὺ μὲ τὸ χέρι. Ἐγὼ τὸ εἰδείξα εἰς τὸν χρυσοχόον μου, ὁ ὅποιος, φαντάσου τύχη, τὸ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

— Ὅτι τὸ εἶχε πωλήσει;

— Ὁχι, ὅτι εἶχε βάλει ἓνα διαμάντι, τὸ ὅποτον ἔλειπε.

— Τότε, 'ξεύρει τίνος εἶνε.

— Ὁχι ἀκριβῶς. Μοῦ ἔδωκεν ὅμως πολυτίμους ὁδηγίας. Τὸ βραχιόλιον αὐτὸ τοῦ ἐπῆγε πρὸ ἐνὸς μηνὸς μὲν ὥραία καὶ νέα γυναῖκα, ἡ ὁποία οὔτε τ' ὄνομά τῆς οὔτε τὴν διεύθυνσίν τῆς εἶπε... καὶ ἤλθε ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ τὸ ἐπῆρε. Ὁ χρυσοχόος μου ἔκρινεν ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς καὶ τοὺς τρόπους τῆς ὅτι εἶνε καὶ αὐτὴ ἀπὸ ταῖς πα τρικαῖς, καὶ 'ξεύρει καλὰ νὰ διακρίνῃ, διότι ἔχει σπουδάσει ταῖς κοκόταις ὅλων τῶν τάξεων. Καὶ ὅμως δὲν τὴν εἶχεν ἰδεῖ πρότερον καὶ συμπεραίνει ὅτι πρὸ ὀλίγου ἤλθεν εἰς τὸ Παρίσι. Ἀλλῶς τε καὶ 'γὼ σοῦ εἶπα ὅτι αὐτὸ τὸ βραχιόλιον εἶνε ξενικῆς κατασκευῆς.

— Τὸ 'φύλαξες;

— Διὰ βόλε. Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐκλείδωσα εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὅπου βάζω τὰ χρήματά μου καὶ τὴν ἐρωτικὴν μου ἀλληλογραφίαν. Ἐσκέφθην ὅμως ὅτι ἦτο εὐκόλον νὰ μοῦ τὸ κλέψουν, καὶ γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ τὸ φέρω μαζὺ μου.

— Στὸ χέρι;

— Βέβαιον. Νά, γιὰ 'δέ, εἶπεν ὁ Μάξιμος, δεικνύων γυμνὸν τὸν βραχιόνά του. Μὲ στενοχωρεῖ 'λίγο, ἂν καὶ ἔχω χέρι σχεδὸν γυναικεῖο· στέκεται ὅμως καλὰ καὶ σὲ βεβαιῶ πῶς δὲν θὰ τὸ χάσω.

— Πιστεύω, ἀλλὰ θὰ σὲ κοροϊδεύουν.

— Ὡ! δὲν θὰ τὸ 'δῇ κανεὶς, ἐκτός ἂν τὸ δείξω. Καὶ ὅταν τὸ 'δοῦν, θὰ μὲ γελάσουν. Θὰ 'ποῦν ὅτ' εἶμαι ἐρωτευμένος, ὅτι τὸ βραχιόλι αὐτὸ εἶνε ὄχι μόνον τῆς ἀγαπημένης μου καὶ τῆς ὠραιοῦς νὰ μὴ τὸ ἀποχωρισθῶ ποτέ. Αὕτῃ ἡ ἄνοησία δὲν θὰ μὲ βλάψῃ εἰς ταῖς γυναῖκες. Ἄν ἡ ἐξαδέλφῃ μου ἐμάνθανεν ὅτι ἐγείνα αἰσθηματικὸς τότε, θὰ μὲ ἐκτιμοῦσε περισσότερον.

Συνδιαλεγόμενοι οἱ δύο φίλοι ἐφθασάν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ *Sauve d'Arten*.

— Καὶ ὅμως ὅλ' αὐτὰ δὲν μ' ἔκαμαν νὰ ἐννοήσω ποῦ θέλεις νὰ μὲ πᾶς ἀπόψε, εἶπεν ὁ Ἰούλιος Βινιόρ, μὴ καταπεισθεῖς ἔτι.

— Ἐννόησες τοῦλάχιστον γιὰτί φέρω αὐτὸ τὸ κόσμημα μαζὺ μου; Ἐκατάλαβες τὸ σχέδιόν μου;

— Διόλου!

— Μὰ τί! δὲν μαντεύεις ὅτι θὰ ζητήσω τὴν κυρίαν αὐτοῦ τοῦ βραχιολίου ἐκεῖ ὅπου ἐλπίζω περισσότερον ὅτι ἤμπορῶ νὰ τὴν εὐρῶ... εἰς τὰ θέατρα, εἰς τοὺς χορούς, καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη ὅπου

πηγαίνουν αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἢ κυρίαις;

— Τώρα 'κατάλαβα πῶς εἶσαι τρελός. Μετὰ τὸν ἀκρωτηριασμόν 'πού ἔπαθε τὴν περασμένη ἐβδομάδα, θαρρεῖς πῶς εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ τρέχῃ εἰς τὰ θέατρα καὶ ταῖς ἑορταῖς; Τώρα θὰ εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι της, ἐκτὸς ἂν ἀπέθανε.

— Μὰ γι' αὐτὸ καὶ 'γὼ δὲν ζητῶ αὐτὴν ἀπόψε εἰς τὸ σκέτιν¹ τῆς οἰοῦ Μπλάνος.

— Εἰς τὸ σκέτιν! ἀνέκραξεν ὁ Βινιούρ. Σκέπτεσαι νὰ περάσῃς τὴν βραδεῖά σου εἰς τὸ σκέτιν; καὶ νομίζεις πῶς θὰ σὲ συνοδεύω καὶ ἐγώ;

— Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ πάρω μὲ τὴν βία, εἶπε γελῶν ὁ Μάξιμος. Διασκεδάζει κανεὶς ἀριστογυμναστικὰ ἐκεῖ καὶ θὰ κάνης καλλίτερα νὰ ἔλθῃς μαζί μου παρὰ νὰ πᾶς νὰ κλεισθῇς 'στὴν κάμαρά σου ἀπὸ τὰς δέκα. Ἐχεις ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ προτιμήσῃς τὴν γωνιά σου μὲ τὴν φωτιά παρὰ τόσαις ὠραίαις γυναῖκες. Ἐπειτα, ἂν ὁ θεὸς μου ἐμάνθανε πῶς πηγαίνεις σὲ τέτοια μέρη, θὰ τὸ ἔλεγε τῆς Ἀλίκης, καὶ τότε θὰ ἔχανες πολὺ. Κάνεις καλὰ νὰ φροντίζῃς γιὰ τὸ μέλλον.

— Μὰ, ἀκόμη. Σοῦ ξαναλέγω πῶς οὔτε σκέπτομαι κἂν γιὰ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ.

— Θὰ σκεφθῇς. Πρέπει νὰ σκεφθῇς. Θέλω νὰ σὲ κάμω ἐξάδελφόν μου. Πήγαινε λοιπὸν τώρα σπιτάκι σου, ἀφοῦ ἐπιμένης. Ἐγὼ 'πού δὲν φοβοῦμαι γιὰ τὴν ὑπόληψίν μου, καὶ οὔτε ἔχω σκοπὸν νὰ γίνω ποτὲ σύζυγος, πηγαίνω εἰς τὸ σκέτιν, καὶ ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ χάσω τὸν καιρὸ μου ἄδικα. Καὶ ἐπειδὴ τώρα μ' ἀφίνεις, ἄκουσε νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ σχέδιόν τῆς ἐκστρατείας μου.

— Εἶμαι περίεργος νὰ τὸ μάθω, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς εἶνε ἀνόητον.

— Ἄκουσε πρὶν κρίνεις. Μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι θὰ μὲ γελοῦν ἂν ἴδουν τὸ βραχιόλι μου. Αὐτὸ καὶ 'γὼ θέλω, καὶ πιστεύω νὰ τὸ δεῖξω εἰς ὅσας συναντήσω ἀπόψε. Γνωρίζω πολλὰ καὶ θὰ γνωρίσω καὶ ἄλλας. Θὰ εὐρεθῇ πιστεύω καμμιά ἢ ὁποία θὰ τὸ ἔχει ἰδεῖ εἰς τὸ χέρι καμμιάς φίλης της· τότε θὰ φωνάξῃ, καὶ σὲ βεβαιῶ, πῶς δὲν θὰ τὴν ἀφήσω πρὶν μοῦ εἰπῇ τὸ ὄνομά της. Ἐννοεῖς τώρα;

— Σχεδόν, ἀλλὰ δὲν ἔχω δρόλου πεποῖθησιν εἰς τὸ σχέδιόν σου. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ κλέπτρια ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν 'πού λέγεις, ἂν καὶ δὲν εἶνε βέβαιον. Εἶνε χιλιάδες τέτοιαις γυναῖκες εἰς τὸ Παρίσι, καὶ πολλὰς μάλιστα 'πού δὲν συχνάζουν ταῖς ὁμοίαις των. Θὰ ἦτο τὸ παραδοξότερον πρᾶγμα νὰ συναντήσῃς μίαν φίλην αὐτῆς 'πού ζητεῖς.

— Νὰ τὴν συναντήσω εὐθὺς τὴν πρῶ-

την φορὰν ἀμέσως καί, θὰ ἦτο ὅλως δρόλου τυχερὸ καὶ δὲν τὸ πιστεύω. Θὰ τὸ ἐπα-ναλάθω ὅμως καὶ ἐπὶ τέλους πιστεύω νὰ ἐπιτύχῃ. Ἐχω τόσας σχέσεις εἰς τὸν κύκλον αὐτῶν τῶν γυναικῶν, ὥστε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας 'πού θὰ τὸ δείχνω, θὰ καταντήσῃ ὁλόκληρο τὸ Παρίσι 'πού διασκεδάει, νὰ τὸ μάθῃ καὶ τότε ἡ κυρία 'πού τὸ ἔχασε θὰ πληροφορηθῇ μίαν ἡμέραν ὅτι κάποιος κύριος τὸ εὗρηκε.

Νὰ σοῦ 'πῶ, ἐσυλλογίσθης ποτὲ τί σκέπτονται ἡ κουλοχέρα μὲ τὸ συννόχον της γιὰ τὸ συμβᾶν τους; Ἐφυγαν βιαστικά-βιαστικά, ἀφοῦ δὲν ἐπέτυχεν ἡ ἐπιχειρήσις των καὶ ἄφισαν καὶ τὸ χέρι ἐκεῖ. Αὐτοὶ θὰ ἐπερίμεναν νὰ 'δοῦν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἀπόπειρα κλοπῆς ἐγένετο εἰς ἐνὸς τραπεζίτου, ὁδὸς Σορελίνης, ὑπὸ γυναικὸς ἢ ὁποία ἡκρωτηριάσθη ἢ ἰδίᾳ, καὶ τότε καταζητεῖται. Δὲν εἶδαν τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἡ ἐφημερίδες μόνον ἔγραψαν ξηρὰ-ξηρὰ ὅτι ἓνα χέρι ἐφαρύνθη εἰς τὸν Σηκουάνα καὶ δὲν 'ξεύρουν ποῖος τὸ ἔρριψε. Εὐθὺς ἐνόησαν ὅτι ὁ Δορζέρ κατήγγειλε τὴν πράξιν καὶ ὁ συν-ἐνοχος τῆς κυρίας εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ ξανάλθῃ.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο καλλίτερον πληροφορημένος καὶ ἀνοῖξε χωρὶς κανὲν συμβᾶν. Καὶ μετὰ τὴν δευτέραν πάλιν κλοπὴν ἡ αὐτὴ σιγή. Ὁ τύπος οὐδὲ λέξιν λέγει περὶ τῆς ὑποθέσεως. Καθὼς φαίνεται, ὁ τραπεζίτης δὲν θέλει νὰ παραπονεθῇ.

Ἡ ἀστυνομία καταγίνεται ἀκόμη γιὰ τὸ χέρι, τὸ ὅποιον θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν Μόργκ καὶ νομίζει πῶς ἔγινε δολοφονία, διότι οὔτε περὶ χρηματοκιβωτίου οὔτε περὶ κλοπῆς γίνεται λόγος εἰς τὰς εἰδηποιήσεις. Καὶ ὅμως οἱ ἄχρετοι αὐτοὶ δὲν εἶνε ἐντελῶς ἡσυχοί. Δὲν ἤξεύρουν τί ἔγινε τὸ βραχιόλι. Τὸ ἔρριψαν μαζί μὲ τὸ χέρι μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ποῖος τὸ ἔρριψε; Καὶ ἂν αὐτὸς ποῦ τὸ εὗρε εἰς τὰ μάγγανα τὸ ἐφύλαξε, τί τὸ ἔκαμε; Διατί δὲν τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν; Αὐτὰ βέβαια θὰ λέγουν, δὲν εἰν' ἔτσι;

— Λόγῳ τιμῆς, σὲ βεβαιῶ πῶς ποτὲ μοῦ δὲν ἐσκέφθην δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Παραδέχομαι ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀσφαλῆ.

— Ὅστε παραδέχεσαι ὅτι ἂμ' ἀκούσουν πῶς ἓνας νέος ἄεργος γυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ μ' ἓνα βραχιόλι εἰς τὸ χέρι καὶ τὸ δεικνύει παντοῦ θὰ λάβουν κάποιον φροντίδα.

— Πιθανόν, ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ μάθουν νὰ σοῦ εἰποῦν: Αὐτὸ εἶνε 'δικό μας. Δόσε τό μας.

— Βέβαια! Ἀλλὰ θὰ προσπαθῇσουν νὰ ἔλθουν εἰς σχέσεις μὲ αὐτόν. Θὰ τοῦ ἀπολύσουν κανένα κατὰσκοπον.

— Κατὰσκοπον;

— Ναί, καμμίαν κορότα, παραδείγμα-τος χάριν. Ξεύρουν πῶς ταῖς ἀγαπῶ. . . ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό; εἶνε πολὺ δεδομένη ἡ ὑπόληψίς μου. Τότε πλέον ἀρχίζει σπουδαῖως ἡ μάχη. Ἡ δεσποινὶς αὐτὴ θὰ προσπαθῇ νὰ μὲ ἀποπλανήσῃ, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τῆς χαρίσω τὸ βραχιόλι

ἢ τοῦλάχιστον νὰ τῆς εἰπῶ ποῦ τὸ εὗρηκα. Ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως διὰ νὰ φθάσω μέχρις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν τὸν πρεσβευτὴν αὐτόν.

— Ὅμιλεῖς πάντοτε πληθυντικῶς ἐπι-μένεις λοιπὸν ἀκόμη νὰ πιστεύῃς ὅτι ἡ κλέπτρια ἔχει καὶ συνένοχον;

— Διάβολε! αὐτὸς ὁ σύντροφός της τῆς ἔκαμε αὐτὴ τὴν λυπηρὰν ἐκδούλευ-σιν νὰ τῆς κόψῃ τὸ χέρι, καὶ αὐτὸς ὁ ἱ-διος ἦλθε τὴν ἐπαύριον καὶ ἀνοῖξε τὴν κάσκα.

— Ἀλλ' ἂν ὁ συνένοχος αὐτὸς εἶνε ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Παλλίαν καὶ βέβαια δὲν θ' ἄφησεν ἐδῶ τὴν κουλοχέρα.

— Τὴν ἄφηκε, διότι δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς κατάστασιν νὰ ταξιδεύσῃ. Θὰ τὸν συναντήσῃ κατόπιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόν-τος φροντίζει νὰ γιαντρευθῇ. Ἄλλως τε, δὲν ἤξεύρομεν ἂν ὁ Καρνοέλ ἐπέρασε τὰ σύνορα. Ἐμένα μάλιστα μοῦ ἐπέρασε μιὰ ιδέα πῶς εἶνε στὸ Παρίσι.

— Μὰ τί ιδέα! ἐψιθύρισε ὁ Βινιούρ.

— Φίλε, τὸ Παρίσι ὅταν τὸ 'ξεύρει κανεὶς καλὰ, 'μπορεῖ νὰ κρυφθῇ κάλλιστα. Ἐπειτα ἀδιαφορῶ ἂν ὁ φίλος σου εἴν' ἐδῶ ἢ ὄχι. Ἐγὼ δὲν ζητῶ αὐτόν, ἀλλὰ τὴν κυρίαν μὲ τὸ βραχιόλι. Ἄν εἰς τὴν τάξιν ποῦ τὴν ζητῶ δὲν τὴν εὕρω, τότε θὰ τὴν ζητήσω εἰς τὴν ἀνωτέραν κοινω-νίαν. Τοῦτο εἶνε ὀλιγώτερον διασκεδαστι-κόν, ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερον γιὰ μέ. Ἐχω ἀποφασίσει. Θὰ παρουσιασθῶ κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς αἰθούσας ὅπου πηγαίνουν αἱ ξέναι καὶ ἐκκεντρικαὶ κυρίαι. Θὰ κάμει κρότον τὸ βραχιόλι μου. Θὰ β' ἐρωτή-σουν ἐὰν ὠρκίσθην νὰ φέρω πάντοτε μαζί μου τὸ ἐρωτικὸν αὐτὸ δῶρον, ἐὰν ἡ γυ-ναῖκα ἢ ὁποία μοῦ τὸ ἔδωκεν ἀπέθανεν ἢ εἶνε ἐνθύμησις ἀπίστου. Θὰ γίνεταί λό-γος περὶ ἐμοῦ καὶ τῆς παραδόξου τρέλας μου. Καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ φθάσῃ πολὺ γλήγορα εἰς τὴν ἀκοὴν τῆς ἐνδιαφερομέ-νης. Τότε θὰ ἴδωμε τί θὰ κάμῃ διὰ νὰ πάρῃ τὸ ἐνοχοποιητικὸν τοῦτο κόσμημα.

— Αὐτὰ, φίλε μου Μάξιμε, εἶνε ὑπε-ράνω τῶν δυνάμεών μου, δὲν 'μπορῶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τοὺς συλλογισμούς σου καὶ τὰς ἐκδρομάς σου. Ἐνέργησον ὅπως θέλῃς, πάντοτε ὅμως φρόνιμα καὶ μυ-στικά. Σὲ παρακαλῶ, οὔτε λέξιν εἰς τὸν θεῖόν σου.

— Μὰ τί μὲ θαρρεῖς; οὔτε ὁ θεὸς μου οὔτε ἡ ἐξάδελφός μου θὰ μάθουν τί κάνω, ἐκτὸς ἂν λάβω τὴν ἀποδείξιν ὅτι ὁ φίλος σου Καρνοέλ εἶνε ἀθῶος καὶ τότε εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι εἶνε λευκὸς ὡς τὸ χιόνι.

— Τὸ ἐλπίζω, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ κρατῇς ἐνήμερον. Δὲν θὰ εἶμαι ἡσυχος, ἐνόσω ἤξεύρω ὅτι ἀνέλαβες ἐπικίνδυνον ἐπιχειρήσιν. Ἐχεις ν' ἀντιπαλαίσῃς μὲ ἀχρεῖα ὑποκείμενα. Ἐὰν σοῦ συμβῇ δυσ-τύχημά τι! . .

— Ὁχ ἀδελφέ! δὲν εἶμαι παιδί καὶ κανένα δὲν φοβοῦμαι. Ἄς μοῦ κάμουν ὅ,τι θέλουν. . . Θὰ 'δοῦν μὲ ποιὸν ἔχουν

¹ Skating, λέξις ἀγγλική. Παγοδρομία, ἡ κατ' ἐξο-χὴν ἀρεστὴ τοῖς Ἀγγλοῖς, καὶ ἐν γένει τοῖς βορείοις λαοῖς διασκεδασίς. Ὁ παγοδρομῶν, φέρεται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἰδιαίτερον πρὸς τοῦτο στολὴν, ἀλλὰ πάντοτε ἐν εἶδος πεδίων ἐσιδηρωμένων κάτωθεν καὶ μετὰ τροχι-σκων, ἵνα εὐκόλως ὀλισθαίνει ἐπὶ τοῦ πάγου. Ὁ γνωστὸν καὶ ὁ βασιλεὺς μας ἀγαπᾷ τὴν παγοδρομίαν καὶ ἐξασκεῖται ἐν τοῖς σταύλοις, ἀλλ' ἐπὶ ἀσφάλτου, ἐλλείψει πάγου. Σ. τ. Μ.

νὰ κάμουν . . . Καληνύκτα ὅμως, γιατί κάνει ἓνα διαβολόκρυο, κ' ἐπειτα βιάζομαι νὰ πάγω εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

Ὁ Βινιρὺ ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὸν οἶκόν του διεύθυνσιν, ἐνῶ ὁ Μάξιμος ἀνήρχετο τρέχων τὸ πρὸς τῆς ὁδοῦ Μπλάινς.

Ἡ εἴσοδος τοῦ skating, φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ ἀερίφωτος ἔλαμπεν εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, καὶ αἱ ἀμαξαί, αἱ πρὸς τὸν φέρον τοῦτον τῶν διασκεδάσεων διευθυνόμεναι, ἐσχημάτιζον μακρὰν σειράν. Γυναῖκες, ἐν θαυμασίᾳ περιβολῇ, ἔσπευδον ἔλα προφθάσῃ τὴν ἐορτὴν ἐν τῇ λάμψει τῆς.

Αἱ εἰδοποιήσεις ἀνήγγελλον νέαν παντομίαν. Πλήθος δ' ἀπειρον εὕρισκετο εἰς τὸ προαύλιον.

Ἡ ἐσπερὶς προεμνηνέτο λαμπρά.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἴσιμος

ΙΟΥΔΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΥ

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
[Συνέχεια καὶ τέλος].

Πᾶσα γαλλικὴ καρδιά θὰ ἡγωνιάσῃ φρικτῶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν σημαιῶν τούτων, ἃς εἶχον ἀρπάσει ἐκ τῶν συνεσπασμένων χειρῶν τῶν νεκρῶν τοῦ Βατερλώ. Ὁ Φουζερέλ, εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὠχρὸς, καὶ ὑπὸ προσπεποιημένην ψυχρότητα συνέχων τὴν τρομεροτέραν συγκίνησιν, ἥτις ἐπὶ ζωῆς του κατελάμβανεν αὐτόν, προσχώρησε βραδέως, μὲ τὸ αἷμα πεπηγός, καὶ κατὰ πρῶτον ἔστη πρὸ τοῦ πίνακος τῶν μεταλλοφόρων τοῦ 1803, τῶν ἐν Ποτσδάμῃ θανόντων, ἀπομάχων τοῦ πολέμου τῆς γερμανικῆς ἀνεξαρτησίας, καὶ τῶν ὁποίων δεικνύουσι τὰ μέταλλα πρὸς ἀνάμνησιν τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν. Ὁ λοχαγὸς παρετήρησε τοῦτο, εἶτα προσχώρησε μέχρι τῶν κιγλίδων καὶ ἔστη ἀποτόμως. Ὑπεράνω αὐτοῦ, ἐν τῇ ὑβριστικῇ σχεδὸν τοῦ ἡλίου ἀκτίνι, εἶδε τέλος σημαίας τριχρώμου, γαλλικᾶς σημαίας, μὲ τὰ χρυσὰ αὐτῶν γράμματα καὶ τὰς ἐπιγραφὰς των. Μάχαιρα ἀν' ἐκτύπη αὐτόν δὲν θὰ τῷ προὔξεναι πλειοτέραν ὀδύνην. Κατελείφθη ὑπὸ λύσσης παρατηρῶν τὰς ὡς πένθιμον ὕψωμα ἡμικυρμένως ἐκείνας σημαίας. Τοσάυτη ἦτο ἡ συγκίνησις του, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἀκίνητος. Τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ τοὺς κροτάφους του. Εἶτα ὁ λοχαγὸς συνῆλθε καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ κρανίου του, ὅπερ ἔκαιεν, ἐπὶ τῶν δακρυόντων ὀφθαλμῶν του, τὴν χεῖρά του, ὅπου ταν γέρον τις σχεδὸν γιγαντώδης, ἰσχνός, μὲ μύστακα ἄγριον, φέρων πιλίκιον μὲ ἐθνόσημον λευκομέλαν, καὶ μακρὸν φαῖον μακνύαν ὑπαξιωματικοῦ, ἐπλησίασεν αὐτόν, καὶ ἀφοῦ τὸν παρετήρησε πρὸς στιγμὴν, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς λαρυγγώδους.

— Ὁ κύριος εἶνε Γάλλος; ὁ κύριος θέλει νὰ ἐπισκεφθῇ;

— Ναί, ἀπεκρίνατο τότε ὁ Φουζερέλ ἀποβάλλων τὴν τρομερὰν αὐτοῦ συγκίνησιν.

Ὁ φύλαξ προυχώρησε βήματά τινα πρὸς τὸ ναῖδιον, τὸ ἤνοιξε, ἤναψε κηρίαν, καὶ ἰστάμενος ἀποτόμως πρὸ τοῦ τάφου, ἐφ' οὗ τὸ φῶς ἔλαμπεν, ἔλαβε τὴν εὐκοσμον καὶ μηχανικὴν θέσιν τοῦ εἰς τὴν ἐξάσκησιν Πρώσσου στρατιώτου, καὶ ἤρξατο διηγούμενος τὴν ἐξήγησιν, ἣν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔδιδεν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας. Ἀνέφερε πάντας τοὺς ἄθλους τοῦ Πρώσσου βασιλέως καὶ τὴν ἀφήγησιν τῶν μαχῶν του· εἶτα δεικνύων τὰ ἔξωθεν κρεμάμενα τρόπαια, ἤρχισε μηχανικῶς περὶ τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ, ὅπου εἶχον ληφθῇ αἱ γαλλικαὶ σημαίαι· ἀλλὰ κατ' ἣν στιγμὴν προέφερε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο τῆς ἡττης:

— Ἀνωφελές, διέκοψεν ὁ Φουζερέλ, γνωρίζω . . . παρευρέθη ἐκεῖ . . .

— Ἀ! εἶπεν ὁ ὑπαξιωματικὸς ἐκπληκτος.

Σιγὴ νεκρικὴ ἐπεκράτησεν ἐκατέρωθεν.

Ὁ λοχαγὸς δὲν προέφερε λέξιν. Αἶφνης ὁ Πρώσσοις ἠρώτησεν αὐτόν χαμηλοφώνως:

— Ποῖον σύνταγμα;

— Πρῶτον τῶν γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς. Τελευταῖον τετραγώνων.

— Ἀ! ὑπέλαβε πάλιν ὁ Πρώσσοις, τὸ σύνταγμα μου σὰς κατέθραυσε.

— Ποῖον σύνταγμα.

— Οἱ μαῦροι Οὐσσάροι!

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἀνύψωσε τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ παρατηρῶν τὸν γιγαντιαῖον ὑπαξιωματικὸν ἀτενὼς, συνεκέντρωσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ πᾶσαν τὴν μαρίαν του, πᾶν τὸ παρελθὸν πάθος του, πᾶσαν τὴν παροῦσάν του ὀδύνην. Καὶ πρὸ τῆς ἡλεκτρικῆς ἀγριότητος τοῦ βλέμματός ἐκεῖνου, ὁ φύλαξ ἐχαμήλωσε τοὺς φαιούς καὶ ψυχροὺς ὀφθαλμούς του.

Ἦτο ὡς λάμψις τῆς ἀρχαίας πάλης λάμπουσα καὶ πυρπολοῦσα εἰσέτι, καθιστάνουσα καταφανεὶς τὸ ἀπεχθές βάθος τοῦ μίσους μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων πολεμιστῶν, οἵτινες ἤδη ἦσαν γέροντες καὶ οὗς ἡ ἡλικία εἶχε καταβάλλει. Μετὰ τριάκοντα ἔτη, ἡ πατριωτικὴ ὀργὴ καὶ ἡ λύσσα τῆς συμπλοκῆς ὑφίσταντο εἰσέτι πυρετώδεις. Ὁ Φουζερέλ ἀγερῶχος προσχώρησε δὺν βήματα.

— Ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω, εἶπε ψυχρῶς ὁ φύλαξ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν καὶ δεικνύων τὴν στοὰν καὶ εἶτα τὴν κλίμακα, αἱ σημαίαι φαίνονται καλλίτερα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τῆς ἐκκλησίας ἠνεώγη καὶ ἐκλείσθη μετὰ θορύβου. Οἰκογένεια Ἀγγλῶν περιηγητῶν λαλούντων μεγαλοφώνως, εἰσῆλθεν. Ὁ ὑπαξιωματικὸς μὲ τὴν ἀπλησίαν ἦν ἔχουσιν οἱ ὁδηγοί, ὡς θηρία εἰς ἐνέδραν, ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν τὸν λοχαγὸν ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς ἐπισκέπτας, παρ' ὧν ἀναμφιβόλως θὰ ἐλάμβανε μεγαλειτέραν ἀμοιβήν, ὁ δὲ Φουζερέλ ἐπωφεληθεὶς ἐξῆλθε τῆς κρύπτης καὶ διέβη τὰς εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα φερούσας βαθμίδας. Ἡ

καρδιά του ἐπάλλε μεγάλως ὑπὸ τὸ κεκομωμένον ἔνδυμά του.

Ἀφικόμενος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ δώματος ὁ λοχαγὸς κατελείφθη ὡς ὑπὸ θάμβους. Ἐκεῖ, πλησίον του, ἡκτινοβόλει εἰσέτι ὁ κονιῶδης χρυσὸς τῶν ἀετῶν· αἱ ἔνδοξοι ἐπιγραφαὶ ἡστραπτον ἐπὶ τῶν ἐσχισμένων σημαιῶν. Εἰς ἀπόστασιν τῆς χειρὸς του κεκλιμέναι εἰς σχῆμα ριπιδίου αἱ σημαίαι τῆς φρουρᾶς ἐφαίνοντο ὡς αὐλικοὶ χαιρετοῦντες τὸν ἀνακτα. Ὅποια τρομερὰ ὀδύνη! Νὰ βλέπῃ αὐτὰς εἰς τοῦτο τὸ μέρος, αἰχμηλῶτους, ἐκτεθειμένους εἰς τὴν ποταπὴν περιεργίαν ἢ εἰς τὴν εἰρωνείαν τῶν λαῶν! ἐξ ἄλλου ὅποια θέρη, ὅποιον ὄρατον ὄνειρον! νὰ τὰς αἰσθάνηται τόσον ἐγγύς του, νὰ τὰς βλέπῃ, νὰ τὰς ἐγγίξῃ!

Τὸ αἷμα τοῦ Φουζερέλ φρικτῶς ἐκόχλαζεν. Ἀγωνία ἐπνιγεν αὐτόν, αἱ δὲ κνημαὶ του ἐκλογοῦντο.

Ἐπεθύμει ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τῶν τροπαίων ἐκείνων, νὰ τὰ κρημνίσῃ δι' ἰσχυροῦ κτυπήματος καὶ νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ κενὸν μετ' αὐτῶν, ἔχων αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅπου ταν αἶφνης, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς πλησιεστέρας σημαίας, εἰς τὸ περίφραγμα ἐφ' οὗ ἔστηρίζετο ὁ λοχαγός, παρετήρησε, λάμποντα εἰσέτι, τὸν ἀριθμὸν τοῦ συντάγματος του, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον: Πρῶτον τῶν γρεναδιέρων.

Τὸ ἐπανεῖδε, τὸ ὄρατον ἐκεῖνο τεμάχιον διὰ τὸ ὅποιον εἶχεν ἐκθέσει τὴν ζωὴν του καὶ ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ. Ἀνεγνώρισε καὶ τὸ τεθραυσμένον τῆς ζύλων, ἐκ τοῦ ὁποίου σφαῖρα εἶχεν ἀρπάσῃ τὸν ἀετόν, ὅπου ταν ὁ λοχαγὸς τὸ ἐκίνει ἐκεῖ κάτω ἐν τῷ καπνῷ. Ἡ σημαία! ἡ σημαία τοῦ συντάγματος ἐσχισμένη καὶ βραχῶδης, ἣν εἶχον λάβει ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ συρράψῃ, πρὸς μεγίστην τῆς Πρωσίας δόξαν, αἱ ὠραταὶ χεῖρες Γερμανῆς ἡγεμονίδος! . . .

— Μαλαπέρ! Μαλαπέρ! ἐψιθύρισεν ὡς ἐξ ἐνστίκτου ὁ Φουζερέλ.

Παραφροσύνη ἐξοχος ὤθει αὐτόν· ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ περιφράγματος καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς του πυρετωδῶς ἐκτεταμένης ἐφθασε τὴν σημαίαν, ἥς ἡ παλαιὰ μέταξα ἐθώπευσε τοὺς δακτύλους του, ὡς γυναῖκα ἐπιδερμὶς, καὶ συλλαβὼν αὐτὴν καλῶς, ἔσυρε βιαίως πρὸς αὐτόν τὸ ἱερὸν ὕψωμα, τὸ ἀπέσπασε, τὸ ἔσχισε ταχέως, τὸ ἠσπάσατο μετ' ὑπερβολικῆς χαρᾶς, εἶτα ὡς ἂν εἶχε πράξει ἔγκλημα, ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ τρίχρωμον ἐκεῖνο τεμάχιον, ἐκόμωσε ταχέως τὸ ἔνδυμά του καὶ ἔλαβε τὴν προτέραν του θέσιν, ἐν ᾗ ἐκεῖ κάτω, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὁ φύλαξ ὑπαξιωματικὸς ἔλεγεν ἀγγλιστὶ εἰς τοὺς νέους ἐπισκέπτας:

— Πλησιάζετε, παρακαλῶ, ὁ τάφος εἶνε εἰς τὸ μέσον.

Ὁ Φουζερέλ, ὁμοίως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς ἱερά, ὅστις ἐκοινώνησε τῶν μυστηρίων, κατήρχετο τὰς βαθμίδας, ἃς πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀνέλθει, καὶ μέχρις ἐγκάτων συγκεινημένος καὶ πνίγων τὴν